

VIMPELSTADEN

Om man emellertid säger: ”Hur skall jag veta vad han menar, jag ser ju bara hans tecken”, så säger jag: ”Hur kan *han* veta vad han menar, han har ju bara sina tecken?”

Wittgenstein

Upptakt

VIMPELSTADEN

Jag ser mina händer komma
De har lossnat
ur stycket

Jag är ingen där, jag är ingen
där i staden
Som jag singlar
genom nattens hål

Ledton

Ton som strävar efter att fortsätta en halvton uppåt eller nedåt för att upplösa en inneboende spänning.

LEDTON

Tänk på din hand som ett hål
i den andres huvud
Tänk på det blå, där det
lossnar
ur stycket
och blir en lucka
Tänk än en gång, och gå
en ton
till nästa gälla upp
Som blindhet i din hårda
mun

Tänk på katten
Tänk på katten
Tänk på kattens tassar!

FÖR KLARINETT

Eget är,
att i en ständigt återkommande dröm
jag har lagt katten
i ett hål, och själv
sitter på trappan
Och det som går mot mig
är jag
Och det som jag är finner
Liksom allt om det och henne
ingenting

AVKLANG

Och jag frågar mig: "Är jag då här"
Och hör min röst
passera, mycket högt
genom skallens håla.
Och leker med en hand
Och leker med en mun
i munnens skåra

Här är allt nu:
De små knapparna som gömts
i fodrets veck, stolen
och tänderna

Och rösten, hur kommer rösten
in
i hålan

STYCKETS NEJ

Man talar och kommer till ett hål
för tingen:
Här är dikesblomman,
där den stod. Gul
i ditt mörka ben
Här är dagen; där dess kanter

Jag kan inte koppla tingen
till stycket
De förs senare men framåt, lutar sig
över blommans ihåliga skal

Säg mig då: "Vilken händelse försiggår nu
i ditt inre."

NEKARENS STYCKE

Jag ser dig, och tar samma
omväg utan minne:
Varje nej till ja
Varje tecken till sändebud
Var är min röst nu
Om den inte är här. Och leker
med tingens blinda stycken

OMKVÄDE

Hur skulle då en röst kunna
fastna
Allt är ju glättat här
i sin vinda:
Den stackars kattens klor
över fältens svärta
Och svärtan själ, liksom
det i vi alla

Det är en styckare, han hackar
stycket ur stället

Anagram

En känsla tecknet erfar av att ständigt förskjutas mot en annan plats.

PARAGRAF

Så räcker det då helt för mig
Att ta ett tecken?

Och föra det över staden
Och föra det över munnen

Och höra det
Ja, höra det?

Man kunde tänka sig det som
redskap utan gester

SORGESPEL

Jag bearbetar
med en skåra nu
Handens läte:
Här är en hand
Den lägger sig mot skivan

Men den fastnar inte.
Den är blind och tar
över vidderna

Förstår du nu: Här är en blind
som konstruerar,
Ordets hand

PLOCKAREN

Det var en man en gång
som plockade med tecken
Han var så het och vit
Kläderna trasor

Ta sönder det, skrek han
Ta sönder tecknet
Och slit ut
betraktaren

ANAGRAM FÖR BLINDA

Och jag såg blindheten
Det var en annan. Han fumlade
med något i munnen

Jag plockade ner det
från läpparna. Jag satte det på ögat
Och tog mig själv in
i munnen igen

Vad vill det säga, tänkte jag
Vad vill det säga

Ja, så förtvivlad var jag
Och jag viskade:
– Ta undan det
som förskjuter mig

ANALEKT

Och här nu finns inga stycken
i handen
Och den som vänder sig om
efter en signal, holkar
kroppen ur
Inga avstånd fastnar
i ögat

Ja, det är som om du inte hade
detaljer nog i munnen